

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123973840/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

I KAHYTTE.

Det skinnede over Nordsøen. Dagen havde været regnfuld og kold, og i Bygerne havde det blæst haardt. Nu, da Solen var gaaet ned, tydede alt paa en Storm til Natten. Horisonten var dækket af en fast Skybanke, oven over hvilken Himlen var skinnende gul og af en næsten søngstelig Klarhed; øverst i det gule trak sig nogle lange, mørkerøde Striber, og hist og her mellem disse Striber dukkede Smaaskyer frem af en særegen Form, der nærmest mindede om Skoledrenges Drager, naar Hale og Vinger gribes af Vinden og stritte skævt ud til den ene Side.

Efterhaanden løftede Banken sig; det gule mørknedes mere og mere, Striberne slog sig sammen med Dragerne og dannede i Forning kæmpemæssige Uhyrer; den hele Luft antog et trøstesløst, vildt Udseende og ud over Havet gled Skyggerne fra de store Skyer. Søen voksede for hvert Minut. Langs Siderne af den engelske Dampers brød de tunge, graablaa Vandmasser. Røgen fo'r susende fra Skorstenen, nu og da indflettet med lysende Gnister, og den hastig tiltagende Vind begyndte sin Opsang mellem Stag og Vant.

„Maa jeg spørge, hvordan gaar det Dem med Søsnygen?“ — Den spørgende var en dansk Amerikaner, en Skibsfører, der i sin Ungdom havde faret fra engelske Havne, men siden var gaaet til de forenede Stater, hvor Lykken syntes at have begunstiget ham, og det i den Grad, at han nu ansaa Amerika for det eneste Land paa Jorden, hvor det var værd at eksistere, det eneste Sted, hvor man efter hans egne Ord „kunde leve akkurat som man lystede, og tjene flere Penge, end Præsterne kunde sluge ved Begravelsen.“ Jeg var, straks efter at vi havde forladt London, kommet i Snak med ham. Hans republikanske Foragt for alle engelske Institutioner, hans Forbitrelse paa den hele europæiske Kasteaand, hans lidenskabelige Udbrud mod mange af de Ting, som en Evropæer vokser op i og uvilkkaarligt vænner sig til, havde mere og interesseret mig overordenlig meget, og vi var ikke kommet langt ned ad Themsen, førend vi i god Samdrægtighed havde endevendt det hele gamle Evropa, afsat Kejsere og Konger, puttet Paven i en Lemmestiftelse, konfiskeret de store Fideikommisser, nedrevet de nationale Grænseskel, flyttet de nationale Skilte, og stoppet de nationale Kokarder i Madrasser til Proletariatet.

Da vi havde naaet Nordsøen, og Vejret op ad Dagen var blevet haardt, var vor Samtale efterhaanden gaaet i Staa. Jeg havde benyttet den rige Leflighed til at iagttage Storm- og Regnbygerne, naar de kom op; og Søen og de krydsende Skibe havde optaget Pladsen for Evro-

paa Landkort. Naar en Gang imellem en rigtig „Bryder“ med krummet Nakke og Brølen og Larmen tørnede imod vort gode Skibs Boug, havde jeg maaske nok i Fantasien set en væbnet og overmodig Nationalitet, som vilde en anden til Livs, og jeg havde da næsten været fristet til at raabe Hurra, naar min egen Nation kastede Fjenden afmægtig for sin Fod, — men slige Fantasier kom kun stødvis ligesom Kæstevindene, og jeg havde over mit ivrige Studium af Naturen glemt Mennesker og Institutioner, ja næsten glemt, at jeg befandt mig paa Dækket af den store Damper, da det ovennævnte Spørgsmaal blev rettet til mig af den ovennævnte Skibsfører.

Jeg svarede ham smilende, at jeg i de sidste Aar havde staaet i en alfor nær og venskabelig Berøring med Søen til at ville bringe den de sædvanlige tvungne Ofre. Han smilede igen paa sin Side, og forklarede mig, at han af og til havde iagttaget mig, og bestandig fundet mig i den samme Stilling, uforandret fæstende min Opmærksomhed paa Søen og Luften, hvilket han havde betragtet som et ufejlbarligt Kendetegn paa, at jeg ikke befandt mig ganske vel. Han kunde imidlertid nu paa min hele Skabelon se, at han havde taget fejl i sin Formodning, og vilde desaaarsag opfordre mig til at tømme et lille Glas varmt Grog med sig neden under. „De maa nemlig vide“ — vedblev han, idet han knæb Øjnene sammen og vendte Ansigtet mod Vind-siden, — „at vi ret snart vil faa Søen helt tværs, og saa maa De dog pille ned, hvad enten De vil eller ej. Kulingen er allerede stiv nok nu, og jeg tør indestaa for en „Rygør“ til Natten. Bliver Skuden lagt et Par Streger højere, som jeg hørte der blev præjet til Rorgængerens, skal jeg indestaa for, at Folkene ikke behøver at spule Dæk i Morgen tidlig.“ Jeg saa' straks, at han havde Ret, og lovede ogsaa at efterkomme hans Opfordring, saa snart jeg havde røget min Pibe ud. Han gik da neden under, og jeg blev endnu et Kvartertid paa Dækket.

Det var da næsten fuldstændig mørkt. Naar jeg saa' forud, kunde jeg, hver Gang Skibet duvede, iagttage, hvorledes Konturerne af alt det opstaaende paa Broen efterhaanden blev mere og mere utydelige imod det svage Lys, der endnu var i Luften. Naar Skibet rejste sig paa en Sø og stak Snuden i Vejret ligesom et Dyr, der snuser efter Vinden, for at faa et vide hvad den fører med sig, løb alle Genstande paa Dækket sammen til en utydelig Masse, som kun nu og da en Lysstribe fra Maskinrummet gennembrød. For Resten varede det ikke længe, inden jeg fik Virkningerne af den forandrede Kurs at føle. En lang, blinkende Stribe dukkede pludselig med en egen, hvislende Lyd op paa den styrbord Side; den svære Damper krængede voldsomt over; det knagede i Skodder og Døre, og en tung Vandmasse brød ind midtskibs, og løb sydende og larmende fra for til agter, banded af den lange, magre Styrmand, som den, efter hans Udraab at dømmes,